

Jeg læser i Tredje Mosebog. Gud er rasende og rabler sine love af sig, og hvilke straffe man bliver ramt af, hvis man ikke følger dem. Han sprutter af trusler og vrede. I tyvende kapitel under overskriften 'Dødsstraf for overtrædelse af budene' siger Herren, at den, som giver et af sine børn som offer til Molok, skal lide døden, folket i landet skal stene ham. Gud vil vende sig mod ham og udrydde ham fra hans folk. Hvordan det så end skal gå til, når han allerede er blevet stenet, tænker jeg. Og hvis landets folk skulle lukke øjnene for, at en mand ofrer et barn til Molok, ja, så vil hele hans slægt blive ramt af Guds vrede.

Jeg læser lidt om Molok. Det lader til, at han er en gud, der kan skænke rigdom, et godt høstudbytte og krigslykke. Var det ikke netop, hvad alle guder lovede? Der fandt børneofringer sted. Man havde hule kobberstatuer af Molok. Han havde en stor favn. Man tændte et bål inden i statuen, så den blev gløende varm. Så lagde man det levende barn i Moloks favn.

Det tænkte jeg på, da jeg skrev denne bog. At ofre børn for medgang, for denne verdens ære.

AT EN HUND kan skringe sådan. Samuel Johansson har aldrig før hørt en hund lyde på den måde.

Han står i køkkenet og smører sig en mad. Hans gråhund er bundet i løbeline ude i gården. Alt ånder fred og fordragelighed.

Så begynder hunden at gø. I begyndelsen skarpt og hidsigt.

Hvad gør den ad? I hvert fald ikke et eger. Han kan let genkende gøen efter eger. Vel ikke en elg? Nej, elggøen er mere hul og bastant.

Så sker der noget. Hunden skriger. Hyster, som om helvedes porte er smækket op på vid gab. Det er en lyd, der vækker en kold angst i Samuel Johansson.

Og så brat stilhed.

Samuel styrter ud. Uden jakke. Uden sko. Uden bøsse. Uden at tænke sig om.

Han snubler sig frem i efterårsmørket, hen mod garagen og hundehuset.

Og der, i det udendørs lys fra garagen, står bjørnen. Den flår i hundens krop for at få den med, men den livløse hund sidder fast i løbelinen. Bjørnen vender sit blodige gab mod Samuel og udstøder et brøl.

Samuel træder et usikkert skridt baglæns. Så bliver han fyldt med en næsten overjordisk kraft og løber så hurtigt, som han aldrig før har gjort, tilbage til huset for at hente geværet. Bjørnen bliver stående. Alligevel kan han mærke dyrets hede ånde i nakken.

Han lader bøssen med fugtige hænder, inden han forsigtigt åbner døren. Han må være rolig og ramme ordentligt. Ellers

kan det gå hurtigt. En anskudt bjørn har man over sig i løbet af et øjeblik.

Sniger sig frem i mørket. Et skridt ad gangen. Nakkehårene står ud som nåle.

Bjørnen er der endnu. Slubrer det i sig, der er tilbage af hunden. Da Samuel afsikrer våbnet, kigger den op.

Aldrig før har Samuel rystet så slemt. Nu skal det gå hurtigt. Han forsøger at holde op med at ryste, men det går ikke.

Bjørnen svinger truende med hovedet. Gurgler. Pruster som en blæsebælg. Derpå tager den et kæmpestort skridt frem. Og Samuel skyder. Skuddet brager. Bjørnen falder omkuld. Men rejser sig hurtigt op igen. Og forsvinder i mørket.

Nu er den forsvundet i den natsorte skov. Garagelyset rækker overhovedet ikke.

Samuel bakker tilbage til huset. Retter geværet hid og did. Lytter hele tiden ind mod skoven. Når som helst kan den satans bjørn komme farende. Han kan jo ikke se mere end et par meter frem for sig.

Tyve skridt tilbage hen til døren. Hjertet hamrer. Fem. Tre. Inde.

Han skælver nu. Hele kroppen ryster. Han er nødt til at lægge mobiltelefonen ned på bordet i køkkenet, holde med venstre hånd omkring den højre for at ramme tasterne. Jagtlederen svarer, efter at den har ringet en enkelt gang. De beslutter sig for at mødes, så snart det er blevet lyst. Så længe det er mørkt, er der ikke noget at gøre.

I daggryet samles mændene i byen på Samuels gård. Det fryser to grader. Frostbidte træer. Løvet er faldet. Rønnebærrene lyser rustrødt mod gråt. Der flyver noget spredt i luften. Den slags sne, som ikke sætter sig på noget.

De betragter det bedrøvelige syn ved hundehuset. I prin-

cippet er det kun hovedet, der sidder fast i løbelinen. Resten er en gang ulækker søle.

Det er en samling barske mænd. De har ternede skjorter på, bukser med mange lommer, bæltet med kniv og grønne jakker. De unge har skæg i ansigtet og kasket på hovedet. De ældste barberer sig omhyggeligt og har skindhue på med øreklapper. Det her er mænd, der bygger deres egne køretøjer til transport af nedlagte elge. Mænd, der foretrækker biler med karburator, så man selv kan bikse med bilen og ikke være afhængig af mekanikerværksteder, hvor man i dag bare kobler bilen til en computer.

“Det gik for sig på denne her måde,” siger jagtlederen med fast stemme, mens han stopper ny snus ind og skotter hen til Samuel, der har svært ved at holde trækningerne i ansigtet i ave. “Samuel hørte hunden hyle. Han tog sin bøsse og gik herud. Vi har jo haft bjørn her i et stykke tid nu, så han forstod jo nok, at det kunne være noget i den retning.”

Samuel nikker.

“Altså. Du går ud med bøssen. Bjørnen står og tygger hunden i sig og går til angreb. Du skyder i selvforsvar. Den kom imod dig. Du gik ikke ind og hentede geværet. Du havde det med fra start. Ikke noget fikumdik. Ingen skal anklages for brud på jagtloven, vel? Jeg ringede til politiet i går aftes. De traf beslutning om reguleringsjagt med det samme.”

“Hvem skal tage den?” spørger en.

“Patrik Mäkitalo.”

Da de hører det, bliver de alle tavse og tænker lidt over den besked. Patrik Mäkitalo kommer fra Luleå. Det ville have været godt, hvis en på deres eget jagthold var gået efter bjørnen. Men ingen af dem har hunde, der er så skrappe som Patriks. Og indeni spørger de sig selv, hvorvidt de selv er skrappe nok.

Bjørnen er såret. Livsfarlig i den tilstand. Det gælder om at have en hund, der tør give hals og tage stand for bjørnen, og som ikke stikker halen mellem benene og kommer spændende

tilbage til sin herre med bjørnen i hælene.

Og for jægeren gælder det også om ikke at komme til at ryste på hånden. Når brummelibrum-hvem-mon-lusker-der kommer farende gennem kratskoven, så har man måske kun et sekund at reagere i. Det område på bjørnen, som man skal ramme for at slå den ihjel, er ikke større end bunden af en kasserolle. Man sigter stående uden støtte. Det er som at skyde en tennisbold i farten. Hvis man ikke rammer, er det ikke sikkert, man har tid til at skyde en gang til. Bjørnejagt duer ikke til folk, der ryster på hænderne.

“Når man taler om solen,” siger jagtlederen og spejder ned ad vejen.

Patrik Mäkitalo stiger ud af sin bil og hilser med et nik. Han er omkring de femogtredivede. Han kniber øjnene sammen, skægget på hagen er langt og smalt som på en ged. En norrbott-nisk mongolkriger.

Patrik siger ikke så meget, lytter til jagtlederen, spørger Samuel om skuddet. Hvor stod han? Hvor stod bjørnen? Hvilken form for ammunition brugte Samuel?

“Oryx.”

“Godt,” siger Patrik Mäkitalo. “Høj restvægt. Med lidt held er den røget lige igennem. Så bløder den mere. Bliver lettere at spore.”

“Hvad bruger du selv?”

Det er en af de gamle, der har mod til at spørge.

“Vulkan. Bliver som regel lige inden for skindet.”

Det er klart, tænker de gamle. For han anskyder ikke. Behøver ikke opspore den. Kan tænke på bjørnens skind.

Patrik Mäkitalo afsikrer geværet og forsvinder ind i skovbrynet. Er tilbage efter blot et par minutter med blod på fingrene.

Han åbner bagsmækken. I hundeburene derinde står hans jagthunde med tungerne hængende uden for de glade hundegrin. De gider ikke engang kigge på andre end deres herre.

Patrik Mäkitalo beder om at få kortet at se. Jagtlederen henter vegetationskortet fra bilen. De breder det ud på motorhjelmen.

“Det må jo vise sig, hvilken vej den er gået,” siger Patrik Mäkitalo. “Men hvis den går op mod vinden og går gennem ungskovene, så er der jo risiko for, at den går over her et sted.”

Han kører fingeren langs bækken, der løber ned mod Lainio-elven.

“Især hvis det er en ældre bandit, der har lært, hvordan man vildleder hunde. I må skaffe en båd og være parat til at møde op, hvis det skulle blive nødvendigt. Mine hunde er ikke bange for at få våde poter, men deres herre er ikke så skrap som dem.”

Alle trækker lidt på smilebåndet, en smule forbrødrede i og med den fælles opgave.

Jagtlederen samler sig og spørger:

“Vil du have nogen med?”

“Nej. Vi følger sporet i et stykke tid, så får vi se. Hvis det går i denne retning og ud mod mosen, så må I være forberedt på at gå rundt om den og holde udkig. Vi må jo se, hvilken vej den har valgt.”

“Han burde da i hvert fald være let at finde, hvis han bløder,” siger en af mændene.

Patrik Mäkitalo værdiger ham ikke et blik, da han svarer:

“Tja, tit holder de jo op med at bløde efter et stykke tid. Og så søger de ind i tæt skov og har en tendens til at gå i ring og snige sig ind på deres forfølger. Hvis jeg er uheldig, er det ham, der finder mig.”

“Ja, føj for satan,” siger jagtlederen. Sender den kammerat, der lod munden løbe, et lynende blik.

Patrik Mäkitalo slipper sine hunde løs. De forsvinder som to brune streger med snuderne i jorden. Han følger efter med sin gps i hånden.

Så er det bare derudad. Han kigger op mod himlen og håber,

det ikke begynder at sne for alvor.

Det går hurtigt gennem terrænet. Tanken opholder sig kort ved de jægere, han lige har mødt. Den slags, der sidder på pas og drikker og falder i søvn. De ville aldrig kunne klare at gå i hans tempo. For slet ikke at tale om selve jagten.

Han går forbi grusvejen. På den anden side er der en sandet skråning. Bjørnen er gået lige op over skrænten. Bredbenet og tung. Han lægger hånden i de tydelige bjørnespor.

Folk i Lainio har allerede bjørneskræk. De ved, den nogle gange har været tæt på. Ekskrementer ved en væltet skralde-spand, rygende i morgenkulden, røde som mannagrød med saft af blåbær og tyttebær. Der er masser af snak om bjørne. Gamle historier, der bliver støvet af.

Patrik betragter mærkerne efter kløer på jorden, hvor den har sat af for at komme op ad skrænten. Den må have noget, der ligner en kniv, på hver tå. I landsbyen har de målt aftryk-kene. Lagt tændstikæsker ved siden af sporene og fotograferet med deres mobiler.

Kvinder og børn er blevet holdt inden døre. Ingen har vovet sig ud i skoven for at plukke bær. Forældre henter deres børn i bil ved skolebussens holdeplads.

Det er helt sikkert en ordentlig krabat, tænker han og betragter sporene. En gammel kødæder. Det var vel derfor, den tog hunden.

Nu kommer han ind i en høj fyrreskov. Den er let fremkommelig og plan. Fyrretræerne står spredt, en søjlegang, lige stammer, ingen grene, kun en krone, der suser deroppe. Mosset, der plejer at knitre under fødderne om sommeren, er blødt af væde og stille.

Godt, tænker han. Stille og godt.

Han krydser en mose, hvor man i gamle dage høstede bevoksningen. En lade er brasat sammen på midten. Taget ligger i rådne rester omkring den. Kulden har ikke været her så længe, at jorden er frosset. Han synker dybt ned i græstørven

og bliver helt svedig. Der lugter af dynd og jernholdigt vand.

Snart drejer sporet af. Ned mod kratskoven i retning mod Vaikkojoki.

Et par ravne skratter og larmer i den grå morgen længere væk. Vegetationen bliver tættere. Træerne krymper sig sammen. Kæmper om pladsen. Magre fyrretræer. Rodet, gråt granris. Magre, unge birketræer, hvor det løv, der ikke er blæst af, lyser gult mod det vissengrønne og grå. Man kan ikke se mere end fem meter frem for sig. Og det kun med nød og næppe.

Han er nede ved bækken nu. Er af og til nødt til at skubbe kviste til side med armen. Han kan kun se et par meter frem for sig.

Så hører han hundene, de gør skarpt tre gange. Så bliver der stille.

Han forstår, hvad det betyder. De har fået bjørnen til at rejse sig. Jaget den sårede bjørn op fra sit leje. Når de mærker den skarpe lugt fra et leje, plejer de at gø et par gange.

Efter tyve minutter hører han hundene gø igen. Ihærdigt denne gang. De har indhentet bjørnen. Han kigger på sin gps. Halvanden kilometer væk. Hundene giver hals under jagten. De gør og forfølger bjørnen. Det er bare at vade derudad. Det nytter ikke noget at hidse sig op endnu. Han håber, den unge tæve ikke vover sig for tæt på. Hun er lidt temperamentsfuld. Den anden hund arbejder mere roligt. Kan tage stand for bjørnen, mens den giver hals og arbejder i sikker afstand. Hun går sjældent tættere på end tre meter. Nu holder hun sikkert fire, fem meter. En anskudt bjørn har ikke nogen tålmodighed.

Efter en halv time går hundene over til at tage stand, mens de giver hals. Nu står bjørn og hunde stille.

Selvfølgelig. Midt i det tætteste krat. Lutter kviste og skidt og ikke til at se en dyt. Han går hurtigt nu, og han er kun to hundrede meter derfra.

Han har vinden fra siden. Det gør ikke noget. Bjørnen burde ikke få færten af ham. Han afsikrer geværet. Går. Hjertet slår.

Det er i orden, tænker han. Han tørrer hånden af i buksebenet. En smule adrenalin hører sig til.

Halvtreds meter væk. Han forsøger at se ved at knibe øjnene sammen, spejde ind mellem kvistene mod hundenes gøen. Begge hunde bærer veste, som er skrappt grønne på den ene side og skrappt orange på den anden. For at skelne dem fra bjørnen, når det gælder. Og for at se, hvilken retning hunden står i.

Nu kan han skimte noget orange derhenne. Hvilken en af hundene er det? Det er ikke til at se. Bjørnen plejer at stå mellem hundene. Han spejder, kniber øjnene sammen, går så lydøst til siden, som han kan. Parat til at skyde, lade, skyde igen.

Vinden skifter retning. I samme øjeblik får han øje på den anden hund. De står med ti meters mellemrum. Bjørnen må stå der et eller andet sted. Selv om han ikke kan se den. Må tættere på. Men nu har han vinden skråt bagfra. Det er ikke så godt. Han hæver bøssen.

På ti meters afstand ser han bjørnen. Ingen skudlinje. For mange træer og for meget buskads i vejen. Pludselig rejser den sig op. Har fået farten af ham.

Og så kommer den farende. Det går så hurtigt. Han når knap nok at trække vejret, inden den er nået halvvejs hen til ham. Grene knækker og brager på dens vej.

Han skyder. Det første skud får bjørnen til at skride ud til siden. Men den bliver ved med at løbe. Det andet skud rammer perfekt. Tre meter fra ham falder bjørnen omkuld.

Hundene er over den med det samme. Bider den i ørerne. Tygger på pelsen. Han giver dem lov. Det er deres belønning.

Hjertet slår som en åben dør i storm. Han tager en indånding ind imellem de rosende ord til hundene. Fint. Dygtig tøs. God hund.

Han tager telefonen frem. Ringer efter jagtholdet.

Det var tæt på. Lidt for tæt på. Han sender en hastig tanke til sin dreng og sin samleverske. Så skubber han tankerne væk. Kigger på bjørnen. Den er stor. Rigtig stor. Næsten sort.

Jagtholdet kommer derhen. Luften er efterårskold, pirrelig bjørn og tung respekt. De binder bjørnekroppen op med spændebånd og lægger remmene, så de løber hen over nakken og ind under armene og trækker den gennem skoven til en lysning tættere på vejen, hvor firehjulstrækkeren kan komme frem. De aser som okser, det er en tung krabat, konstaterer de.

Synsmanden fra regionsrådet ankommer. Han inspicerer det sted, hvor bjørnen er skudt, for at sikre sig, at der ikke er begået brud på forbuddet mod jagt med lokkemad. Derefter tager han alle de nødvendige prøver, mens mændene puster ud. Han klipper en tot hår af, han skærer en hudlap ud, skærer testiklerne af, brækker en tand af med dolken til aldersfastsættelse.

Så skærer han bugen op på den.

“Nå, skal vi tjekke, hvad bamse har ædt?” siger han.

Patrik Mäkitalo har bundet hundene ved et træ. De udstøder små klynk og river i snorene. Det er jo deres bjørn.

Det damper fra maveindholdet. Og det stinker aldeles rædsomt.

Nogle af mændene træder ufrivilligt et skridt tilbage. De ved, hvad der er derinde. Resterne af Samuel Johanssons gråhund. Det ved synsmanden også.

“Ja,” siger han. “Bær og kød. Skind og hud.”

Han peger med en pind i massen. Mundvigene peger mistroisk nedad.

“Men det her er sgu da ikke ...”

Han bliver tavs. Tager nogle knoglestumper op med højre hånd, der er beklædt med en plastichandske.

“Hvad fanden er det, den har ædt?” mumler han og roder lidt mere rundt med pinden.

Mændene kommer tættere på. Klør sig i baghovedet, så kasketten glider ned i panden. Nogle finder brillerne frem.

Synsmanden rejser sig. Hurtigt. Rykker baglæns. Han holder en knoglestump mellem fingrene.

“Ved I, hvad det her er?” spørger han.

Han er blevet helt grå i hovedet. Udtrykket i hans øjne giver de andre gåsehud. Skoven er blevet stille. Ikke en vind. Ikke en fugl. Det er, som om den lukker sig tavs om en hemmelighed.

“Det er i hvert fald ikke nogen hund. Så meget ved jeg da.”

Søndag

den 23. oktober

EFTERÅRSELVEN TALTE STADIG med hende om døden. Men på en anden måde. Før var den sort. Den sagde: Du kan gøre en ende på det. Du kan løbe ud på den alt for tynde is, så langt du kan nå, inden den knækker. Nu sagde elven: Dig, min pige, du er bare et blink. Det føltes som en trøst.

Anklager Rebecka Martinsson sov roligt i ulvetimen. Hun vågnede ikke længere ved, at angsten stangede hende indfra, gravede i hende, kradsede rundt. Ingen svedeture, ingen hjertebanken.

Hun stod ikke ude på toilettet og stirrede ind i sorte pupiller og ville klippe håret af eller sætte ild til et eller andet, allerhelst sig selv.

Det er godt, sagde hun i stedet. Til sig selv eller til elven. Indimellem til andre, hvis de tog mod til sig og spurgte.

Det var godt. At kunne passe sit arbejde. Gøre rent i sit hjem. Ikke altid være tør i munden og få eksem af al den medicin. Sove om natten.

Og hun lo oven i købet fra tid til anden. Mens elven strømmede, sådan som den havde gjort i generation efter generation før hende, og som den skulle blive ved med at gøre, længe efter at hun engang var borte.

Lige i dette øjeblik, et kort blus af liv, kunne hun le og holde sit hus rent, passe sit arbejde og ryge en cigaret i solen på sin trappe op til hoveddøren. Bagefter skulle hun være ingenting i meget lang tid.

Skal du ikke, sagde elven.

Hun kunne godt lide at holde det rent. Bibeholde huset i farmors tid. Hun sov i alkoven i den ferniserede slagbænk. På gulvet lå der kludetæpper, som hendes farmor havde vævet. Bakker hang i broderede bakkebånd.

Klapbordet og stolene var blåmalede og blankslidte overalt, hvor hænder og fødder havde hvilet. I stringreolen stod Laestadius' prædikensamling og salmebogen klemt op mod hinanden sammen med tredive år gamle numre af Hemmets Journal og Allers och Land. I linnedskabene lå tyndslidte, strøgne lagner.

Over Rebeckas fødder lå unghunden Jasko og sov. Politimanden Krister Eriksson havde givet hende den for over et halvt år siden. En fin schæferhund. Snart en stor dreng, det mente han i hvert fald selv. Løftede benet så højt, når han tissede, at han var lige ved at miste balancen. I sine drømme var han kongen over Kurravaara.

Det rykkede i poterne på ham, når han i søvne løb efter de irriterende gnavere, som fyldte hans dage med fristende dufte, men som aldrig lod sig fange. Han bjæffede, og det rykkede i læberne på ham, når han drømte, at han knækkede ryggen midt over på dem med en knasende lyd. Måske drømte han også om alle hunhundene i området, at de svarede på alle hans smukke kærlighedsbreve, som han tissede på alle græsstråene om dagen.

Men når kongen af Kurravaara vågnede, var der ikke nogen, der kaldte ham for andet end Snothvalpen. Og ingen hunhunde lod høre fra sig.

Rebeckas anden hund lå aldrig i hendes seng. Lå ikke på hendes skød, sådan som Snothvalpen plejede. Hunhunden Vera af blandet race kunne godt lade sig klappe i forbifarten, men der var aldrig tale om længere ømme stunder.

Hun sov under bordet i køkkenet. Ubestemmelig af alder og race. Tidligere havde hun boet sammen med sin herre midt ude i skoven, en eneboer, der lavede sin egen myggeolie og gik

nøgen rundt om sommeren. Da han blev myrdet, havnede hun hos Rebecka Martinsson. Ellers ville de have aflivet hunden. Den tanke havde Rebecka ikke kunnet holde ud. Så Vera var nødt til at tage med hende hjem. Og der var hun blevet.

I hvert fald på en måde. Hun var en hund, der kom og gik efter sit eget hoved. Som lod Rebecka spejde efter sig, når hun sneg sig af sted på vejen ind mod byen eller løb tværs hen over kartoffelmarkerne hen mod bådehusene.

“At du tør lade hende løbe,” sagde Rebeckas nabo, Sivving. “Du ved da, hvordan folk kan være. Hun bliver skudt.”

Bevar hende, Herre, bad Rebecka så. Til en Gud, som hun håbede på indimellem. Og hvis ikke du gør det, så lad det gå hurtigt. Forhindre hende kan jeg ikke. Det er ikke min hund på den måde.

Det rykkede ikke i Veras poter, når hun sov, hun spændede ikke rundt efter gækkende dufte i drømme. Det, som Snot-hvalpen drømte om at gøre, gjorde hun i vågen tilstand. Om vinteren lyttede hun efter mus under sneen, dykkede ned med snuden og knækkede dem midt over på rævemanér eller tog tilløb og stampede dem ihjel med forpoterne. Om sommeren gravede hun musereder frem, skovlede de nøgne unger i sig, åd hestepærer på markerne. Hun vidste, hvilke gårde og villaer hun skulle styre udenom, dem løb hun forbi, gjorde sig lille i grøften, og hun vidste, hvor hun blev budt på kanelnegle og rensdyrkød i tynde skiver.

Indimellem blev hun stående og stirrede mod nordøst. Så fik Rebecka gåsehud. For der lå hundens gamle hjem, på den anden side af elven, oppe ved Vittangijärvi.

“Savner du ham?” spurgte Rebecka så.

Og var taknemmelig for, at det kun var elven, der hørte det.

Nu vågnede Vera og satte sig på gulvet ved hovedgårdet og stirrede på Rebecka. Da Rebecka slog øjnene op, piskede hun opfordrende med halen på gulvet.

“Det må være din spøg,” stønnede Rebecka. “Det er søndag morgen. Jeg sover.”

Hun trak dynen op over hovedet. Vera lagde hovedet på sengekanten.

“Forsvind,” sagde Rebecka under dynen, selv om hun vidste, det var for sent, nu var hun jo lysvågen.

“Skal du tisse?”

Ved ordet ‘tisse’ plejede Vera at sætte sig ved døren. Men ikke nu.

“Er det Krister?” spurgte Rebecka. “Er Krister på vej?”

Det var, som om Vera kunne mærke, når Krister Eriksson satte sig ind i bilen inde i byen, femten kilometer fra landsbyen.

Som svar på Rebeckas spørgsmål travede Vera af sted hen til døren og lagde sig ned og ventede.

Rebecka hev det tøj hen til sig, som hang over en tremmestol ved siden af slagbænken, og lagde sig på det i et stykke tid, inden hun klædte sig på under dynen. Der var hundekoldt i huset efter natten, det var ikke til at holde ud at stå op og tage det iskolde tøj på.

Da hun satte sig på toilettet og tissede, masede de to hunde sig sammen foran hende. Snothvalpen lagde hovedet i skødet på hende og benyttede lejligheden til at blive kløet.

“Nu skal vi have morgenmad,” sagde hun og rakte ud efter toiletpapiret.

Hundene fór ud i køkkenet. Henne ved madskålene lod det til, at de blev klar over, at alfahunnen var blevet ude på toilettet, så de tumlede tilbage til Rebecka. Hun havde nået at tørre sig og skylle ud og vaskede hurtigt hænderne i det iskolde vand fra hanen.

Efter morgenmaden vendte Snothvalpen tilbage til sengervarmen.

Vera lagde sig på kludetæppet ved døren ud til gangen, lagde sin smalle snude over poterne, og der undslap hende et længselsfuldt suk.

Ti minutter senere kunne man høre lyden af en bil, der kørte ind på gårdspladsen.

Snothvalpen satte i spring ud af sengen, så dynen fløj af sted. Han fór ind under spisebordet, hen til Rebecka, videre hen til døren og tilbage igen samme vej. Kludetæpperne kom til at ligge hulter til bulter, han gled hen over det ferniserede trægulv. Køkkenstolene væltede.

Vera havde rejst sig op og stod tålmodigt og ville også ud. Halen logrede af glæde, men hun gik ikke til yderligheder.

“Jamen jeg forstår ikke, hvad du mener,” sagde Rebecka troskyldigt. “I er nødt til at forklare det mere tydeligt.”

Og Snothvalpen hylede og sang og så opfordrende hen mod døren og løb hen til den og vendte tilbage til hende.

Hun gik hen mod døren, uendelig langsomt. Bevægede sig i slowmotion. Kiggede hele tiden på Snothvalpen, der rystede og dirrede af ophidselse. Vera satte sig på rumpen. Hvis det skulle være på den måde. Så drejede Rebecka nøglen om og åbnede døren. Hundene dundrede ned ad trappen.

“Nå, det var det, I ville,” grinede hun.

Politimand og hundefører Krister Eriksson parkerede sin bil uden for Rebecka Martinssons hus. Allerede på lang afstand havde han set, at der var lys i hendes køkkenvindue på øverste etage, og en lille glæde var begyndt at danse i ham.

Så åbnede han bildøren, og i samme øjeblik kom Rebeckas hunde farende.

Først kom Vera. Logrende bagkrop. Hun krummede ven-skabeligt ryggen.

Kristers egne to hunde, Tintin og Roy, var to hårdtarbejdende, smukke og disciplinerede schæfere af ren race. Folk inden for politikorpset og i byen talte om hans hunde. Rebeckas Snothvalp var Tintins søn. Skulle nok blive en rigtig fin hund.

Og så landstrygeren Vera midt i flokken. Mager som en pind. Det ene øre stod lige i vejret, det andet var krøllet ned.

Omkring øjet havde hun en sort plet.

I begyndelsen havde han forsøgt at opdrage på hende. "Sit!" havde han sagt. Hun havde kigget ham ind i øjnene og lagt hovedet på skrå: "Jeg fatter ikke, hvad du mener, men hvis du ikke selv skal have de der levergodbidder ..."

Han var vant til, at hunde gjorde, som han sagde. Men hende kunne han ikke engang bestikke.

"Hej, gadekryds!" sagde han nu og trak hende i de bløde ører og strøg hende hen over det smalle hoved. "Hvordan kan du være så mager, når du æder hele tiden?"

Hun lod sig klappe i forbifarten. Så lod hun Snothvalpen komme til. Han fór ind imellem Kristers ben som en trold med sennep i rumpen, løb rundt i ottetaller, kunne ikke holde sig i ro, så Krister kunne komme til at klappe ham ordentligt, lagde sig ned i total underkastelse, op på benene igen, smækkede forpoterne op på Krister, lagde sig ned på ryggen igen, drejede rundt, løb af sted og hentede en kogle, som de måske kunne lege med, lagde den foran Kristers fødder, slikkede Kristers hånd og endte i et stort gab for at slippe en smule af de mange følelser ud, som bare blev for meget.

Rebecka dukkede op på trappeafsatsen. Han så på hende. Smuk, smuk. Armene over kors og skuldrene oppe ved ørerne for at holde varmen. De små bryster, hvis omrids man kunne se gennem militærundertrøjen. Det lange, mørke hår i søvnlug uorden.

"Hej!" råbte han til hende. "Hvor herligt, at du er tidligt oppe."

"Tidligt oppe min røv," råbte Rebecka tilbage. "Det er den der hund. I to konspirerer med hinanden på en eller anden måde. Hun vækker mig, når du er på vej herhen."

Han lo. Glæde og smerte hånd i hånd. Hun havde allerede en kæreste. Ham advokaten i Stockholm.

Men det er mig, der går tur med hende i skoven, tænkte

han. Det er mig, der skovler sne i hendes gård og tager mig af hendes hunde. Ganske vist fordi hun tager ned til ham. Men det betyder ikke noget.

Jeg tager det, jeg kan få, sagde han som et mantra. Jeg tager det, jeg kan få.

“Det er fint, gamle tøs,” mumlede han til Vera. “Væk du hende bare. Og ham advokaten kan du bide i benet.”

Rebecka så tilbage på Krister og rystede lidt forundret på hovedet. Det var ikke, fordi han sagde åbent, at han var forelsket i hende. Han trængte sig heller ikke på. Men han tillod sig altid at kigge længe og grundigt på hende. Han kunne smile og se på hende, som om hun var et mirakel. Uden at sige noget om det på forhånd kom han ud til hende og hev hende med ud i skoven. Hvis altså ikke hun havde Måns på besøg. Så holdt han sig helt væk.

Måns brød sig ikke om Krister Eriksson.

“Han ligner et rumvæsen,” plejede han at sige.

“Ja,” sagde Rebecka så.

For det passede rent faktisk. En alvorlig brandskade, da Krister var ung, havde ødelagt hans udseende. Han havde ikke nogen ydre ører, næsen var mest bare et par huller ind i ansigtet. Huden var som et kedeligt kort i rosa og brunt.

Men han havde en stærk og smidig krop, tænkte hun, mens Snothvalpen slikkede ham i ansigtet. Hundene vidste, hvordan den der hud føltes.

“Bare så du ved det,” sagde hun og smilede blidt. “I går brugte han hele eftermiddagen på Larssons mødding, hvor han kradsede gamle kokasser frem og slubrede de hvide orm i sig, som han fandt i dem.”

“Hmf!” svarede Krister, kneb munden sammen og forsøgte at skubbe Snothvalpen væk.

Vera løftede hovedet, kiggede ud mod vejen og gøede.

Kristers hunde begyndte også at gø inde i bilen. Nu havde de alle, bortset fra dem selv, haft det sjovt længe nok.

Et øjeblik senere kom Rebeckas nabo Sivving til syne hende ved postkasserne.

“Hallo,” råbte han. “Og hej, Krister, syntes nok, jeg hørte din bil.”

“Jøsses,” mumlede Rebecka. “Hvad blev der af min stille og rolige søndag morgen?”

Vera travede hen for at hilse på Sivving. Han skyndte sig, så godt han kunne, men det gik ikke så hurtigt. Venstre side ville ikke rigtigt. Foden slæbte efter ham. Armen hang kraftesløst ned langs siden.

Rebecka så på Vera, der trak vanten af Sivving og løb en langsom runde rundt om ham, lige netop langsomt og tæt nok på, til at det lykkedes ham at snuppe vanten fra hende.

“Pokkers køter,” hørte hun ham sige, men stemmen var fuld af varme.

Men mig leger hun aldrig med, tænkte Rebecka.

Nu var Sivving nået hen til dem. Han var stadigvæk en stor mand. Høj. En respektindgydende vom og håret hvidt og viltert som en mælkebøtte i frø.

“Kan vi køre ud til Sol-Britt Uusitalo?” spurgte han uden omsvøb. “Jeg har lovet at tage derud og se til hende. De ringede fra hendes arbejde og var bekymrede. Hun bor ovre i retning mod Lehtiniemi.”

Rebecka murrede indvendig.

Han skal altid have mig til at gøre det ene eller det andet, tænkte hun. Lover folk. Og så kommer han her, selv om det er en tidlig søndag morgen.

Men Krister åbnede bildøren i passagersiden.

“Hop bare ind,” sagde han til Sivving og skubbede passagersædet bagud, så det blev lettere for Sivving at komme ind.

Han er sød, tænkte Rebecka. Sød og betænksom. Det stak i hende af dårlig samvittighed.

“Ann-Helen Alajärvi, hende ved du godt, hvem er, ikke,

Gösta Asplunds datter,” sagde Sivving og kæmpede med at få sikkerhedsselen hen over sin store mave. “Hun står for morgenbuffeten sammen med Sol-Britt på Vinterpalatset. Ringede og var bekymret. Sol-Britt skulle være mødt på arbejde klokken seks i morges. Jeg lovede at tage derud og tjekke. Skulle jo alligevel ud med Bella. Men så så jeg, at Krister kom.”

“Godt, I også er med,” fortsatte han. “Hvis det skulle blive nødvendigt at bryde døren op.”

Han så tilfreds på dem. En anklager og en politimand.

“Det er nu ikke helt sådan, det fungerer,” sagde Rebecka.

“Jo, jo,” sagde Krister og grinede. “Det er netop sådan, det er. Rebecka klatrer op på taget og svinger sig ind gennem vinduet, og jeg kaster mig ind mod døren.”

De drejede af mod Lehtiniemi.

“Er det en af dine bekendte, hende Sol-Britt?” spurgte Krister.

Rebecka sad på bagsædet sammen med Vera og Sivvings hønsehund Bella. Snothvalpen måtte dele hundebur med Kristers hunde.

Bilen lugtede af hund. Bella, der blev køresyg, savlede i lange snore.

“Nja, bekendt og bekendt,” svarede Sivving. “Hun bor jo lidt afsides. Yngre end mig er hun også. Men Sol-Britt har altid boet her, så det er klart, at man hilser, hvis man løber på hinanden. Hun havde lidt problemer med alkohol for nogle år siden. Så dengang var der ikke noget underligt i, at hun ikke dukkede op på arbejde fra tid til anden. Så vidste kollegerne, hvad der var med hende. Engang stillede hun ved min dør og ville låne penge. Jeg sagde nej, men at jeg ville byde hende på et måltid mad, hvis hun ville have det. Men det ville hun ikke. Nå, men for tre år siden blev hendes søn kørt over og døde. Han var femogtredive, arbejdede på isværkstedet i Jukkasjärvi, lovende på ski, da han var ung, vandt junior-distriktsmesterskabet som syttenårig. Efterlod sig en knægt. Han var vist kun tre-fire år

dengang. Hvad er det nu, drengen hedder ...”

Sivving blev tavs og rystede på hovedet som for at ryste drengens navn frem. Man kunne ikke gå videre i en fortælling uden at have tjek på navnene.

I guder, hvor han dog snakker, tænkte Rebecka og kiggede ud ad vinduet.

Til sidst dukkede det op.

“Marcus! Det var jo også noget af en historie. Hans mor var flyttet til Stockholm for længe siden. Hun havde en ny mand og to unger med ham den nye. Hun havde sgu travlt. Hun stak af til Stockholm, da Marcus lige var fyldt et. Flyttede direkte ind hos ham den nye og fik sig nogle nye unger. Og hun var vist ikke specielt vild efter at skulle tage sig af drengen. Sol-Britt var rasende. Men hun var nu alligevel glad for, at Marcus blev hos hende. Og det blev som en ny start. Hun gik ind i AA og holdt op med at drikke. I morges spurgte jeg Ann-Helen, da hun ringede, om hun troede, Sol-Britt kunne have fået et tilbagefald. Men hun sagde aldrig i livet. Så det må man vel tro på. Der kan ske så meget. Man snubler over kanten af gulvtæppet og knalder hovedet i bordet. Det kan jo tage flere dage, inden nogen finder en.”

Rebecka brændte inde med et ‘jeg kigger faktisk ind til dig mindst en gang om dagen’. Hun så, at Krister kastede et hurtigt blik på hende i bakspejlet.

“Nå, har du fået plukket muldebær i år?” spurgte han.

“Der er ikke meget at komme efter. Næh, ingen har fundet nogen i år. For få insekter. Jeg har nogle moser ovre ved Rensjön, hvor jeg plejer at plukke. Der er altid muldebær der. Men nej, ikke i år. Jeg gik i flere timer og fik ikke engang bunden af spanden dækket. Men der er sådan en smal stribe birketræer langs søen. Jeg var der for tre-fire år siden, og dengang var det et godt muldebærår, og jeg tænkte, at i den der stribe birketræer måtte der da være nogen, men ikke et eneste bær. Så i år, hvor der ikke var nogen muldebær nogen som helst steder, så

tænkte jeg, at jeg nu alligevel ville tjekke den der stribe. Masser af bær! Som et helt tæppe. Ikke mere end måske femten meter bredt og hundrede meter langt. Jeg plukkede i to timer og fik i alt syv-otte liter. Men det var også det hele.”

“Wow!” sagde Krister imponeret.

Rebecka benyttede lejligheden til at lade tankerne svæve af sted. Dejligt, at Krister var glad og interesseret. Så Sivving fik lejlighed til at få snakket igennem. Endnu mere end hundene, der havde brug for at blive luftet.

“Jo, men det er jo ikke så let mere med den arm,” sagde Sivving. “Men før i tiden. Når Maj-Lis og jeg plukkede blåbær i Pauranki. Kan det have været i ’95? På otte timer plukkede jeg hundrede og femogfyre liter blåbær. De voksede over det hele. I kanten af mosen og rydningerne og der, hvor jorden var tør. De var så tunge, at riset ligesom bøjede sig, først kunne man kun se alt det grønne, man var nødt til at løfte riset for at plukke. Store bær. Og helt solmættede og søde. Det er her! Du behøver ikke køre ind i gården. Bare hold ind til siden.”

Endelig, tænkte Rebecka.

Sivving pegede hen på et hus ved vejkanten. Det var et tofamilieshus i træ. Malet gult. Bygget engang i første halvdel af 1900-tallet. En jernbalkon på forsiden over hoveddøren så ud til at være i så dårlig stand, at man ikke kunne gå ud på den. Der var ikke noget udhæng over trappeafsatsen. To trækasser stablet oven på hinanden førte op til hoveddøren. Den gamle trappe var sikkert blevet revet ned, og så var det aldrig blevet til noget med at bygge en ny. Der var ikke nogen græsplæne, huset stod på den slags tyndt bevokset græsmark, som vokser på sandjord. Et solur og en flagstang, hvor malingen hang i flager, stod midt på gårdspladsen og så ud, som om de var faret vild. På et tørrestativ hang der stivfrosne dynebetræk og hovedpudebetræk og vidnede om, at det var begyndt at fryse om natten.

“Jeg spekulerer på, om det ikke var det samme år, hvor jeg

plukkede så mange tranebær,” fortsatte Sivving, der var blevet i godt humør af alle bærminderne, og som slet ikke havde lyst til at holde op allerede. “Jeg var ude sent på efteråret. Man måtte plukke ud på dagen, for det var begyndt at fryse om natten, så om morgenen var bærrerne frosset fast i tørven.”

Rebecka skiftede stilling på bagsædet. Gid han dog ville tage at stige ud og tjekke hende der Sol-Britt i en fart, så de kunne komme ud i skoven.

Han er nødt til at fortælle færdig, sagde hun til sig selv. Lad ham nu fortælle færdig.

“En dag plukkede jeg fireogtyve liter,” fortsatte Sivving. “Jeg gav to liter til Maj-Lis’ søster i Pajala. Og hun havde nogle finske slægtninge på besøg, som havde været ude at plukke fem liter. De var så tilfredse. Gunsan sagde: ‘Jeg kender en, der har plukket fireogtyve liter.’ ‘Sitä ei voi,’ sagde de. ‘Det kan man ikke.’ ‘Han kan,’ sagde Gunsan.”

Han holdt inde og betragtede huset. Der var stille nu.

“Så må jeg jo hellere gå ind og tjekke,” sagde han så. “I venter vel her?”